

A KÖNYVNYOMTATÁS ÉS KÖNYVDISZITÉS IPARMŰVÉSZETE.

CZAKÓ ELEMÉRTŐL.

(Harmadik, befejező közlemény, 10 szöveggéppel.)

IV.

A *könyvkötés* is jelentős részét képezi a könyvdiszítés iparművészetének. Ha valami megérdemli a külső kiállítás gondosságát és művésziességét, akkor a könyv az, mely letéteményese a gondolatoknak, a haladásnak, a tudásnak, szóval a kulturának. A történelemben sok példát találunk rá, hogy amikor szerették a könyveket, akkor annak külsőjére gazdag anyagokat és kiváló művészi erőt áldoztak, kétségkívül a belső tartalom iránti becsülés jeléül.

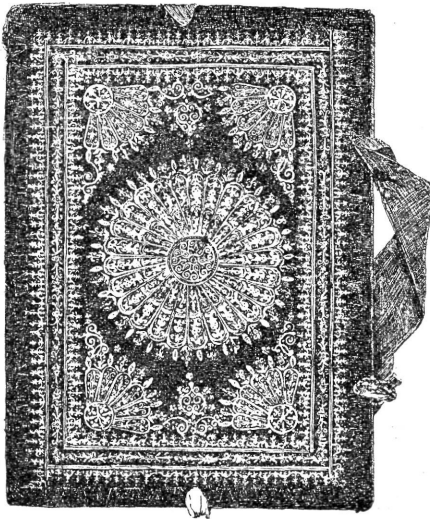
Már jelen időszámításunk első századában voltak könyvtáblák a tekercsekben őrizett papyruskéziratok mellett. Tulajdonképeni mintaképpül azonban a könyvnek kemény táblák közti megőrzésére a római diptichonok szolgáltak, mint a minők a verespataki aranybányákban is nagy számmal ránkmaradtak. Az a korban használt viaszírásnak két lap szolgált védelmül, esetleg (triptichon) több is a külső fa- vagy ércboríték rendszeren domború dísszel volt ellátva. Az első keresztény egyházi könyvek készítői ezeket utánozták, a mely körülmény igen figyelemre méltó, mert a római mintakép plasztikussága adja meg ennél fogva a legrégebb könyvtáblák stíljét. A könyv külseje nem síkdíszítmény, hanem arany s ezüst ötvösmunka, csontfaragvány, zománcz és drágakövekkel kirakott plasztikus kompozíció volt.

Valamint a kézírás, úgy a plasztikus könyvtábla is a XII. században érte el legmagasabb fejlettségi fokát, e korban volt

legpompázóbb. Innét kezdve mindinkább egyszerűsödött. A bőr alkalmazásával pedig egyszerre a síkdíszítmény jellegét ölté magára s csak a sarokveretekkel, kapesokkal és védőgombokkal őrzött meg valamit a domború ékítési mód hajdani gazdagságából.

A fém és a bőr egyenletes használata mutatja a legszebb arányokat a könyvkötésnél. A fém csakis a czélszerűségi kívánalmaknak megfelelőleg lép fel, ott, a hol védő szerepet játszhatik a könyvvel szemben, a bőr ellenben a czélszerűség mellett kínálkozóbb anyag volt a dísz alkalmazására.

Már a XIV. és XV. században a bőrkötést háromféle módon munkálták meg, a metszés, poncsolás és vaknyomás által. Ezek az eljárások, illetve technikák a bőrtáblák anyagának természetéből keletkeztek s azáltal, hogy a sík és domború díszítés vegyes befogadására is alkalmasak voltak, mintegy átmenetül szolgálták az egész plasztikus stílből, a későbbi nagy művészi erővel kultivált dekoratív síkdíszítményű könyvtáblákhoz.

OLASZ KÖNYVTÁBLA A XVI. SZÁZADBÓL.

rűbb volt ugyan az egész ékítmény dúcát egyszerre kimetszeni és egy préssel a kötésre nyomni, de művésztlenebb is. Szabad kézzel mindig egyénibb és változatosabb könyvtáblák jönnek létre, mint gépi munkával.

A bőrmetszésnél egy egyszerű késsel vágták be gyöngéden a bőr felületébe a díszítés vonalait. A poncsoló vas nyomán pedig a csillagos vagy kúpos minták sűrű egymás mellé való verésével szemcsés háttér és sík keletkezett.

A vaknyomás melegített fémmel történt, a mely által fényesebb tónusú mélyedés származik a könyvtáblán. Ez az eljárás is sok technikai és művészeti tudást igényelt, mert a rajzot részletenkint kellett alkalmazni. Egyszerű

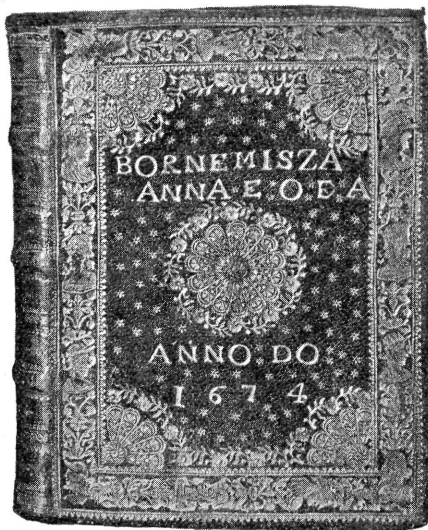
A könyvnyomtatás feltalálása nem sok hatással volt a könyvkötészetre. Vaknyomás helyett nyomdafestékekkel színezett benyomatot készítettek ugyan, de egyébként technikailag a könyvkötése teljesen kifejlett volt a nyomdászat feltünésekor. Sőt a művészet színvonala a túlságos mértékben szapora könyvtermelés folytán még csökkent, nem lehetett annyi gondot fordítani a kötésre, mint a kéziratok korában. A könyvnyomtatás ennél fogva inkább ipari, mint iparművészeti lendületet adott a könyvkötészetnek. Csak később kárpótolták a régi díszek elmaradását a könyvek belsőjéből kiáradt gazdag dekoráló elemek. Cranach, Holbein, Peter Flötner könyvdíszjeinek hatásai világosan észlelhetők a könyvtáblán is.

A XV. század végére egy új stílusa a könyvkötészetnek lépett fel, a melynek mintaszerű remekei Mátyás király számára készültek.

A drága kéziratokból álló könyvtárt dicső királyunk oly kötésekkel látta el, a mely a belső díszel a legnagyobb összhangzásban volt s az olasz fejdelmek példájára a külső táblákat egy más könyvtaréval össze nem téveszthető formákban tervezette. Valószínűleg keletről hozott munkásokkal az aranynyomást és a keleti motívumok használatát alkalmaztatta, a mely alapját képezi a Korvina-stilnek.

Ráth György leírása ezekről így szól: »A felhasznált bőr simított s pedig leginkább sötét-vörös maroquin, melyet, úgy hiszem, itthon cserizettek, mert magvasabb és vastagabb, mint a Marokkóból importált kecskebőr. A kodexek mindkét táblája többnyire egyforma díszű, csakhogy az alsó táblán legfelül az első keretbe a munka címét verzális aranybetűkkel nyomták.«

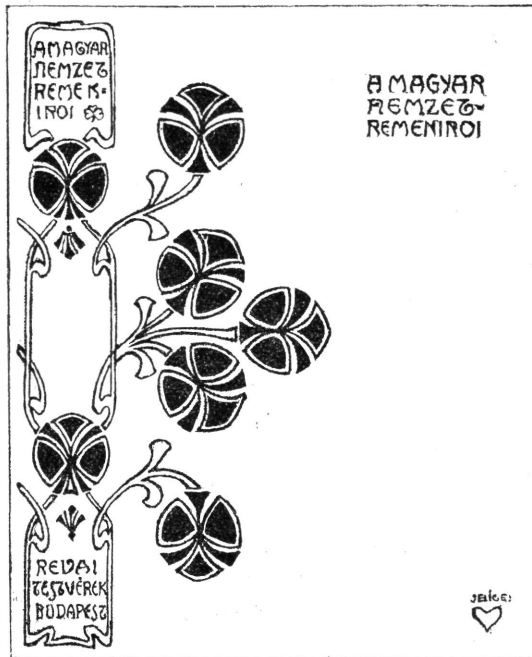
»E táblákon rendszerint párhuzamos vonalokból két külső keretet alakítottak, melyeknek elsejében egy, arányos távolságok-

KOLOZSVÁRI DÍSZKÖTÉS 1674-BŐL.

ban csokorszerűen kiszökellő gyöngysor vonul végig. A második keret felül és alul tetemesen szélesb, mint oldalt, a mi által kivétlenül hosszúkás formátumú kéziratoknál a belső mező szabályosabbá válik. Ezt a keretet paszomántszerű fonadék tölti be, melynek előállítására csupán három apró bélyeget használtak.»

A belső mező díszítésének bélyegei: egy szfinx, két levélből fejlődő kehely, egy kisebb váza, különböző virágok, levelek, palmetta, rozetták, ökörszem és néhány apró ékítmény, beleértve a

KÖNYVTÁBLA. TERVEZTE HELBING FERENCZ.

fonadék összeállításánál használt zsinórdarabokat. A lendületes vonalak közt e keleti és reneszánsz motívumok ritmikusan és egyenletesen szétszórva rendeztetek el.

Mindezeket kéziaranyozással állították elő, a mely tulajdonképpen a vaknyomásnak oda módosítása, hogy a festék helyett különféle ragasztó szerekkel megkötött aranyat préselnek a bőrre, a mi által a díszítő elemek az arany színében jelennek meg. Valószínűleg arab és perzsa eredetű a bőr illetén megmun-

kálásának technikája és Velence útján jutott Mátyás udvarába. Kersten a Korvin-kötés több mintáját és elrendezési formáját felvette a düsseldorfi múzeumban őrzött arab kötésekben.

A Korvin-kódexek arisztokratikus díszítési módját, a kézi-aranyozást a demokratikus nyomtatott könyvhöz ALDO MANUZIO alkalmazta, a kinek kapkodott művei révén a stílus egész Európában elterjedt. Az általa használt díszek is jobbra arabeszknek, de ő már a nyomdadíszekből is sokat átvitt a könyv külsejére.

Azoknak a művészeknek neveit, a kik a Korvin-kódexek és Aldinák kötését tovább fejlesztették, nem ismerjük. Ellenben azokról a műbarátokról többet tudunk, a kik a maguk ízlésének megfelelőleg költséget nem kímélve készítették kötéseküket. Ilyen volt Olaszországban Thomas MAJOLI és Franciaországban Jean GROLIER.

E két könyvbarát kötésének hasonlósága közös forrásra enged következtetni. Tényleg Grolier hosszabb ideig tartózkodott Olaszországban és onnét ültette át a díszítő motívumokat Franciaországba. Sokan azt állítják, hogy maga tervezte kötéseit. Mind Grolier, mind Majoli könyvtábláit a síkfelületen egyenletesen és szép hajlásokkal elhelyezett aranyszélű szallagok jellemzik, a melyek közt szabadabb elrendezéssel bujkálnak kis ágacsok, lombok és levelek.

Grolier és Majoli után következik a könyvkötés művészetének történetében TORU és CANEVARI, a kik ha tovább nem is fejlesztették, de megtudták tartani ugyanazon a fokon, mint nagynevű elődjek.

Franciaország hálás talaja volt a könyvkötés művészetének. A könyveknek a mi nagy reneszánsz fejedelmünk kora után ott voltak legtöbb barátai. De THON könyvei, melyeket EVE kötött, új motívumokkal gazdagították a könyvtábla ékítményeit avval, hogy mérsékeltén a naturalizmus felé hajoltak. Sok rokonságot mutatnak ezekkel a LE GASCON-féle — vagy mint újabb kutatók mondják a Florimond BADIÉRE-féle — kötések, a melyek hatása igen nagy körre kiterjedt volt. Jellemző mintái voltak a pontozó ábrák, a spirálisba csavarodott szőlőbajusz-szerű díszek (fanfare) és más keleti eredetre valló ornamentumok; technikailag pedig a vasművesség e korbéli ékítésével egyeznek meg. Általában a vonatkozás a bőr és vas czifrázásánál igen nagy. Mind a két iparművészeti ág együtt is gyöngült el a XVII. század végén.

A Gascon-Badier-stílt követte a csipke-stíl, a mely a ruházatkodásnál felkapott csipkedíszet vette mintául. A művészet hanyatlása a könyvtáblákon nyilvánvalólag bekövetkezett ez által, a komoly kompozíciók helyét apró részletezések foglalták el. Még inkább lefokozódott a XVIII. század folyamán a tapétaszertű mustrák és a rokokó ellágyult díszének alkalmazása folytán.

A múlt század elejéről nincs mit mondanunk s a közepén is csak itt-ott kezdenek már elhanyagolt technikákat újra gyakorolni. Az igazi művészet az utolsó évtizedekben éled fel ismét a

könyvtáblákon. Az iparművészet modern reneszánsza a könyv külsejét sem hagyta érintetlenül és ma már kiváló művészek önálló tervezeteket készítenek a könyvkötők számára.

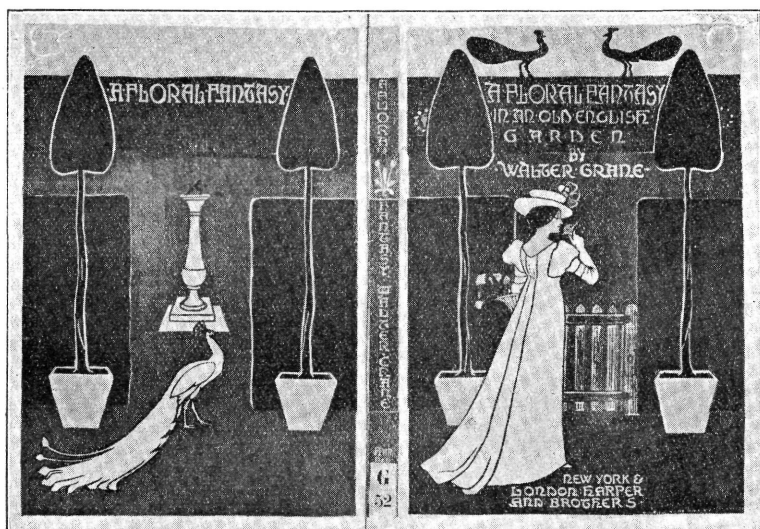
KOLOZSVÁRI DÍSZKÖTÉS 1689 KÖRÜL.

COBDEN-SANDERSON, WALTER CRANE és MORRIS neveivel találkozunk az első tevékenységénél, a mely a könyvkötés modernizálására irányul. Angliában e műiparág népszerűsítésén és fejlesztésén külön egyesület fáradozik, a melynek pályázatain és kiállításain a bőrkötésen kívül a papír és kalikóvászonkötés is nagy szerepet játszik.

GLEESON WHITE adta meg stílusát a modern gyárilag sokszorosítható könyvtábla-dísznek. Angolországban ugyanis többnyire kötve jelenik meg a könyv, de csak olyan könnyed kötésben, a melyet a műbarát esetleg felcserélhet ízlésének és gazdagságának megfelelő másikkal. A géppel készült tábla inkább nyomdászati termék, a mely természetesen mindig mögötte áll a kézimunkával készített művészi könyvtáblának. Mindazonáltal művészeti finomságokat gépi produktumokkal is lehet előállítani. Gleeson White épp erre tanít. A gyártásra alkalmas tervezésnél nincs megkötve a művész keze, oly szabadon alkalmazhatja a vonala-

kat és színeket, mint bármely más grafikai sokszorosításnál. Ezt az előnyt White mindig arra használta fel, hogy lehetőleg visszatükörözi a könyv tartalmának szellemét a szabadon megtervezett könyvtábladísszel. Például szolgálhat erre nézve Burne Joneshoz készült kötése, a melynek tüskés változata nagyban egyezik a művész askéta felfogásával.

A vászonkötés használata mindinkább terjed, a legmodernebb művészek is annak számára terveznek díszet. Körülbelül azok foglalkoznak ezzel, a kik a könyv belső művészetével, tehát az

W. CRANE: A FLORAL FANTASY KÖTÉSTÁBLÁJA.

illusztrátorok. CRANE az ő szigorúan dekoratív modorában nem elégszik meg csak az ornamentikával, mindig a könyv tartalmára jellemző alakot és részleteket is rajzol a külsőre, esetleg színpompákban fejezi ki magát, csak nem annyi túlzással, mint a plakátstílusban (Floral Fantasy). NICHOLSON, ROBINSON, BRADLEY, RHEAD szintén előszeretettel alkotnak illusztratív könyvtáblákat.

Ellenben Gleeson Whitnek sokkal több a híve, a kik csak kisebb vonatkozásokkal kapcsolják kompozícióikat a könyv tartalmához. White után Laurence HOUSMAN a legelőkelőbb; színeket nem igen alkalmaz, préselt aranyornamentumai ritmikus ismétlő-

désével kelt művészi hatást. Csak díszítő elemeket alkalmaznak továbbá Cobden SANDERSON, Talvin MORRIS, Granville FELL, DAY, ZAEHNSDORFF stb.

Egy harmadik csoportja a művészeknek, a kik a régieskedéssel és kezdetlegességgel csaknem hivalkodnak, a reliefszerű könyvtáblákkal is megpróbálkoznak, a minők a kereszténység

RINTER GÉZA. A PÁRISI KIÁLLÍTÁS KATALOGUSÁNAK CZÍMLAPJA.

első századaiban voltak divatosak. A misztikusok közé tartozó MACDONALD család, TRAQUAIR, JOCKEL e csoport legismertebb nevei.

A francziáknál Grolier szelleme nem aludt ki teljesen, az ő modorában még mindig sokan dolgoznak. Azonkívül náluk a japánok hatása jut legnagyobb mértékben kifejezésre a könyvtáblákon. Ennek daczára is azonban WIENER, CUZIN, AURIOL, de

FEURE alkotásai igazi francia alkotások, sok közülök valóságos »Objets d'art«.

Eredetiséggel dicsekedhetnek a belgák könyvtáblái, melyeknek stílusát náluk, úgy látszik, Henry VAN DE VELDE művészi egyénisége adta meg. Utána említendő még CLASSEN. Sok művészi értéket nyújtanak még e nemű alkotásoknál az éjszaki kis nemzetek: dánok, svédek, norvégek és finnek. A párisi kiállításon BINDESBÖLL és TEGNER tűnt fel közülök. A kopenhágai »Forening for boghaandvaerk« készítményei a művelt világ összes könyvbarátainak becsülését kivívták maguknak.

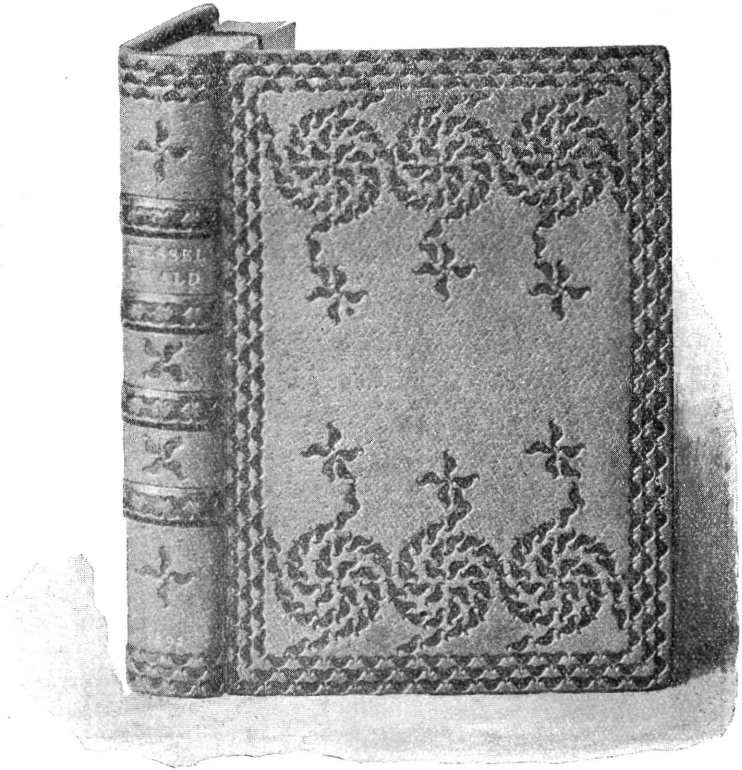
A németek a könyvkötészetben még nem jutottak mintaképeiknek, az angoloknak magaslatára. Paul ADAM, KERSTEN, Berlepsch-Valendas és néhány festő művészetében mindazonáltal már sok a figyelemre méltó. Az osztrákok két művésze, HOFFMANN és MOSER foglalkozott eddig a könyvtábla-dísz tervezésével. ZICHLARZ, a műiparos, talán még kiválóbbat produkált, mint a művészek.

Hazánkban modern szellemben igen kevés könyvtábla készült. Még mindig előszeretettel utánozzuk a külföldet. A legújabb kötött könyveink is idegen művészek tervezeteivel jelentek meg. A »Száz év a magyar művészet történetéből« című munka Housman-másolat, egy kissé elnyomoritott betűkkel súlyosbitva. Szabolcska legújabb verskötetete Caspari német művész tervezetébe öltözködve vonul a magyar családok asztalára stb. stb. Pedig egy pár jeles erőnk e téren is van. HORTI Pál, az ismeretes művész nem egy sikerült könyvtáblát alkotott már. MÁRKUS Géza, felírásait leszámítva, szintén izléses kompozíciókkal tűnik fel. HEGEDŰS László, RINTER Géza, (a ki a párisi kiállítás katalógusára hirdetett pályázatnál kötéstervezetével az első díjat nyerte el,) NAGY Lázár és NAGY Sándor, HELBING Ferencz, FÖRK Ernő, BUGÁT Imre e téren az ismertebb nevek.

A XIX. század azon szokása, hogy mindenben a régibb mintákat utánozta, szünő félben van. A könyvkötés művészetete mindinkább kezd igazodni és simulni a mai izléshez. Szerencse az is, hogy nemcsak építészek foglalkoznak ilyenmű tervezetekkel, hanem festők és képzett iparosok, a kiknek több érzékük van egyrészt a síkdíszítmény megoldásaihoz, másrészt a technikai előnyök kihasználásához.

A könyvtábla a lapok épségbentartására, megőrzésére szol-

ál. S minthogy a lapok síkfölülettel bírnak, a táblának is ez irányban van védő jelentősége. Azaz tökéletesen elég czélszerűségi szempontból, ha a könyvtábla díszítése síkdíszítmény és mélyebb jelentősége egyáltalán nincs a könyvek kötésénél alkalmazni az en miniature homlokzatokat vagy menyezeteket. A plasztikus és kiálló részek a könyvtáblán fölösleges terhek, kivéve a

H. TEGNER: BÖRKÖTÉS VAKNYOMÁSÚ DÍSSZEL.

sarokvasat, védógombot és kapsot, a melyek azonban szintén nélkülözhetők; a belső szükséglet kívánalma kizárólag a síkdíszítményre mutat. Láttuk, hogy a perzsa és arab díszítmények mily elterjedtekké váltak s mily sokáig dominálták a könyv külső díszítését, kétségtelen, hogy erre csak síkdíszítmény-jellegük tette képessé. S a modern kompozíciók is akkor versenyezhetnek

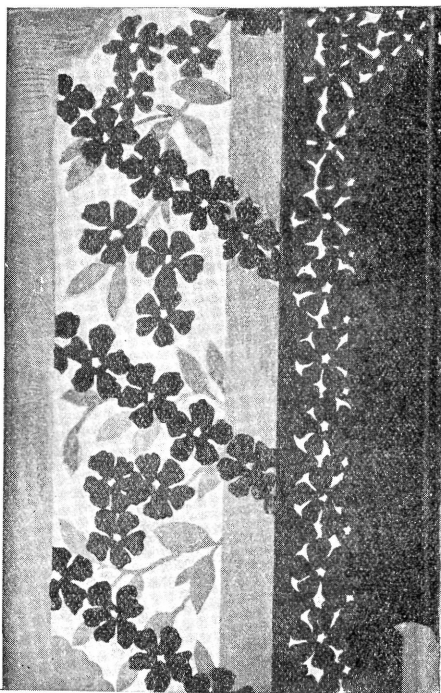
sikerrel a régi könyvtáblákkal, ha a síkfelület jellegéhez simúlnak. E tekintetben mindig hálásaknak kell lennünk a japánok iránt az ő művészetük adta meg az első impulzust a múlttal való szakításra és egy önállóbb könyvkötési stílus kialakítására.

Mint mondtuk, kétféle irányát különböztetjük meg a könyvtábla díszítési módjának. Vannak olyanok, a kik vonatkozásokat, kapcsolatokat hoznak létre a külső ékítmény és a belső tartalom között. Egy más része a művészeknek pedig, tekintet nélkül a szöveg jellegére, a tábla felületét csak a szemnek kellemessé tétele célzatával ornamentalja. Az elsők túlléphetik a határt, ha az illusztrátor szerepét bitorolják, a másodikkok meg könnyen unalmassá és értelmetlenné válhatnak.

E kérdésnél is a tábla szerepe a döntő. A könyvfedél jelentőségét attól a könyvtől nyeri, a melynek védelmül szolgál, természetes tehát, ha ezt a viszonyt kifejezésre juttatja, a védőszerep hangsúlyozása mellett és a dekorálással bevezető hangulatot kelt a könyv tartalmához.

Egyébiránt a könyvkötésnél a művészet és a tartalom összekapcsolásán kívül érvényesülhet még a könyv tulajdonosával vagy közönségével való viszony is.

A művésziesség azonban mindenekelőtt a technikai előállítás tökéletességétől függ, mint az iparművészeti ágakban általában. A könyvtáblánál is a dísz alkalmazása magában nem biztosítja a művészi hatást; ha a »corps d'ouvrage« nem szolid, nem kifogástalan, akkor a legdúsabb aranyozás is csak cifrázkodás.

TH. BINDESBÖLL: DÍSZKÖTÉS BŐRMOZAIKKAL.

A könyvkötéssel kapcsolatban még a kötésnél szereplő belső táblaborító papírról (előzékpapírról) is meg kell emlékeznünk, a mely mintegy átmenetet képez színhatásában és védő hivatásával a kötés kemény táblája és a lapokból álló szöveg közt. Jelentősége e borítópapírnak annyiban van, hogy nemcsak óvja a könyv lapjait, színes és fényezett felülete nem lévén kényes, az elpisz-

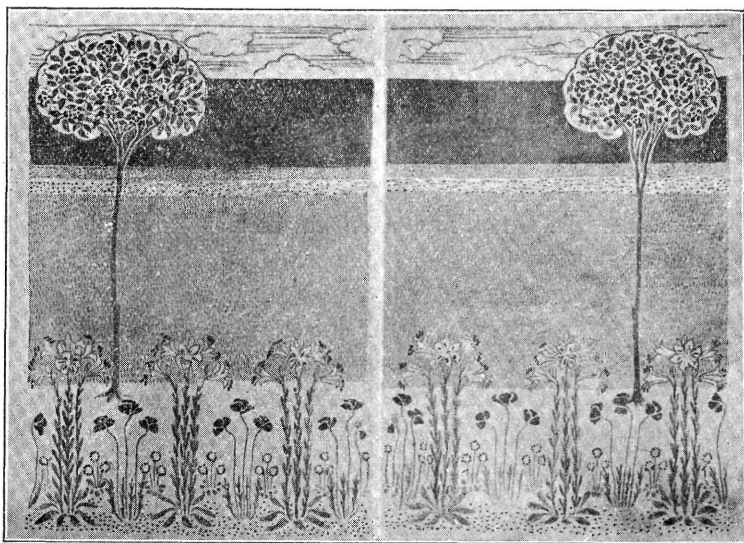
ANDER KYSTER : TÁBLABORÍTÓ (ELŐZÉK) PAPÍR.

kolódástól, hanem határozott célja a könyv felöltöztetésénél még a díszítés is. Mindezeknél fogva tehát a könyv és a művészet kapcsolatának tárgyalásánál a belső táblaborító papírt sem hagyhatjuk figyelmen kívül.

Az előzékpapír használata a XVII. században lépett fel először. A könyvkötők kezükkel, fésűvel vagy kefével úgynevezett

»felhős« papírt készítettek, a mely eleinte csak primitív művészkedésre adott alkalmat. A kartonnyomatok és a papírtapéták fel-lendülésével azonban az előzékpapír művésziessé válik, átvéven azoknak díszítő elemeit. Az igazi stílusa pedig a felhős-papír továbbfejlesztésével alakul ki, a midőn színeket alkalmaznak és divatba hozzák a márványozott papírt, mely eleinte ragaszkodik a márvány és gránit-félék mintáihoz, később azonban szabad szárnyalású szeszélyes és változatos formákba csap át.

Az »empire«-nak nevezett stíl hoz legtöbb változatot a belső

W. CRANE: A FLORAL FANTASY-HOZ KÉSZÍTETT TÁBLALABORÍTÓ (ELŐZÉK) PAPÍR.

könyvtáblapapír díszítésénél létre, míg aztán a XIX-ik század egy pár művészietlen tizedében egész a szövetmustrák szolgálai utánzásába merül az e téren működő iparművészek tevékenysége.

A múlt század vége felé részint az »uni papier« elnevezésű egytónusú előzékpapír, részint pedig a brokátot utánzó volt használatban. A legújabb időkben pedig az iparművészeti tervezetekhez lekötött művészi erők nem vetették meg azt a feladatot sem, a melylyel a könyvtáblát borító papír megkomponálása jár. Sőt azt látjuk, hogy az illusztrátorok és könyvtábla tervezők java része előzékpapírt is rajzolt.

Talán a művészi kedvtelés kielégítésének szabadsága az, a mi sokakat vonzott e nemű alkotásokhoz. Annak az általános szabálynak keretén belül, hogy t. i. az előzékpapír óvjon, diszítsen és átmenetet képezzen a kötéstől a lapokra, szabad tere nyílik ugyanis a művésznak fantáziája szabad szárnyalását követni.

Az angol előzékpapír tervezők legjelesebbjei, — MORRIS, CRANE, Gleeson WITHE, — mintaképpül ajánlható rajzokat készítettek e célra. Többnyire nem általános használatra valók előzékpapírjaik, hanem egy-egy meghatározott műhöz készítvék, sokszor a tartalomnak megfelelő hangulatot tükröztetnek vissza, vidámságot, bánatot, szerelmet stb. fejeznek ki; nem egyszer pedig csaknem illusztrálásra vállalkoznak.

Utánok a dánok táblaborító papírjai érdemelnek figyelmet (BINDESBÖLL, ANKER KYSTER) és a németek is több s kevesebb szerencsével igyekeznek felkarolni ezt az elhanyagolt iparágat. Nálunk HORTI Pál és SPIEGEL Frigyes foglalkoznak művészi előzékpapír tervezésével. Általában azonban még koránt sincs kellő mértékben kiaknázva a belső táblaborító papír művészi oldala. E tekintetben talán érdemes volna a japánok síkdíszítő művészetére több figyelmet fordítani. A stilizálásnak az a bámulatos könnyedsége, a mivel a japánok a látható világ tárgyait diszítő elemekké átvarázsolják különösen előnyös alkalmazásra találhatna a papír dekorálásánál. A japánok fametszeteikkel is tudnak tisztán ornamentálishan hatni, tárgyakul választván a tenger hullámfodrait, a bájos cseresznyevirágot, fűge halak úszását, hulló hópolyheket stb. stb.

* * *

Befejezésül néhány szóval említést teszünk még azokról a túlzásokról, a melyek a könyvnyomtatás és könyvdiszítés iparművészeténél elő szoktak fordulni. Sokszor lehet látni a szegényes ízléstelenség ellentétéképen, hogy az iparművészet nagyon is gazdagon való alkalmazása is, mily vizsátságokat szül.

Az első eset az, midőn a mesterember az író fölé kerekedik. Midőn becsesebbé válik a forma, mint a tartalom s a külső határok hajhászása által a surrogátum hódít tért magának. A szöveg belefűl a nyomdadiszbe, a törekeny és krétázott papír aranyozott vágással parádézik érdemtellenül, a vörös marakkói bőr-

kötést pedig egyszerű vászon vagy papiros imitálja, mely azért azonban telisteli van nyomva aranyozott díszszel. Mindezek és ilyes-fajták elvetendő üres czifrálkodások.

A második eset az, ha a könyv díszítőjévé szegődő művész csap át a szertelenségekbe. Elhalmoz mindent buján keresett ékítményeivel, és különös felfogású illusztrációival ráczáfol a könyv szerzőjére. Féktelenségében az ilyen művészt csak egy czél vezérli, hogy a közönségnek tessenek. Arra számít, hogy a mai ember szigorú törvények közt él, a legkülönfélébb foglalkozási ágak csaknem perczekre vannak szabályozva. S minthogy a művészettől legtöbben csak szórakozást és élvezetet várnak, a mindennapi foglalkozással, munkakörrel ellentétben, ennél is minden szabatoság és mértékletesség fásasztó, csak az tetszik könnyűdisznek is, a mi nem kíván megfontolást és feltűnő voltával vásárlásra ingerli a közönséget.

Igy fenyegeti a szépkönyvet a mesterember és a művész kiknek harmonikus munkája pedig a legtökéletesebb alkotásra volna képes, ha külön-külön túlzásokra nem ragadtatják magukat

Ezeknek mérséklése, sőt irányítása egy megállapodott közös izléssel bíró közönségtől függ, a kinek a vágyait kielégíteni versenyez egymással az író, iparos és művész. S épen ezért mindazoknak, a kiknek a könyvhöz közük van, ismerni kell a módokat, és csapásokat, melyeknek útján a szép könyv létrejön, mert a közönség, az író, a művész és az iparos egyöntetű összehatásában valósul meg e téren az általános műveltség és szellemi haladás. Így képezi a könyvnyomtatás és könyvdíszítés iparművészete is, a kulturális élet egyik kérdését.
